

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ker velja po pošti prejeman za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 18 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejeman za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se vnaprej izročijo. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravištvo, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami.

Dunaj 5. marca. „Wiener Zeitung“ naznanja, da je dvorni svetovalec pri graškem namestništvu, Kallina, imenovan za vladnega deželnega načelnika v Ljubljani.

Carigrad 4. marca. Organizator Bolgarije, ruski knez Čerkaski, je v San Štefano umrl, zadet od mrtuda.

Peterburg 4. marca. „Agence Russe“ pravi: Mirovni uveti bodo popolnem ovrgli pretiranja, ki so se raznesla.

London 4. marca. V zgórenjej zbornici je Derby povedal, da mirovna pogodba nema v sebi odstopa flote, vojno odškodovanje je od 40 na 12 milijonov funtov šterlingov znižano. Egiptski dohodki ostanejo nedotaknjeni. Kakor brž bodo vsi mirovni uveti znani, hoče jih on naznaniti.

London 4. marca. „Times“ poročajo iz San Štefana 2. marca. Mirovni uveti ruski ne terjajo turške flote; turškega tributa in hipoteciranih državnih dohodkov se Rusija ne dotika; glede vojnega odškodovanja se nij nič trdnega sklenilo; poravnalo se bode največ z azijskim zemljiščem, Erzerum izvzemši. Uvete glede Črnogore, Srbije in Rumunije je Turčija sprejela. Nova Bolgarija ne obseza Adrijanopolja niti Soluna.

Cetinje 4. marca. Grom kanonov naznanja, da je mir sklenen, kar poroča uradni telegram kneza Nikolaja iz San Štefana. Navdušenje je nepopisljivo.

Rim 4. marca. Ker so nekateri cerkveno misleči razsvetili ob priliki papeževega kronanja, zbralo se je sinoči okolo sto oseb pred palačo Teodoli in kamenje metalo s kriki: „Proč z razsvetljavo!“ Javna oblast je demonstrante razgnala.

(Najnovejše telegrame glej na 3. strani.)

Zasedenje Bosne.

Jedna največjih, najtežjih in najmenitnejših vojsk je končana predvčeranjem z mirom carigradskim. Turka nij več v njegovej silnej oblasti, Slovan na lastne noge stopa v rodovitnem orijentu, nasledki tega svetovno zgodovinskega čina se bodo videli prav čez dobo jedne generacije, a sluti jih lahko vsak uže zdaj. O večje in lepše bodočnosti Slovanstva zdaj nij dvombe več. Od zdaj jej bode celo premagani Turek, koncentriravši se le bolj v Aziji, dober zaveznik proti nekaterim še ostalim sovražnikom. Kako pa drugi?

Najprej Avstrija! Dve leti se je naša „diplomacija“ branila Bosne, katero so Rusi ponujali in drugi vzeti svetovali. Magjarski in nemški časniki so od jeze iz kože skakali, kadar jim je kdo le s to mislijo prišel. Grof Andrassy je v delegaciji 24. maja l. 1876 celo imenoval to okupacijo „nesmisel“ (unsinn). Kaj nam treba še več Slovanov, saj jih imamo uže zdaj čez glavo preveč, tako so rekli magjarski in nemški listi vse iz jedne sape. A kljubu vsemu temu smo mi dve leti zaporedom trdili, da na zadnje mora tako priti, da bode Avstrija vzela slovansko Bosno, ali rada ali nerada, z okoliščinami prisiljena, — in tako pomnožila slovansko prebivalstvo,

— in tako naredila tudi prestop k nam Slovanom prijaznejšej notranjej politiki.

Vsi listi, ki so nam denes v roko prišli, govoré o tem predmetu, nobeden ne dvomi, da pojdemo v Bosno.

„Kasno pridete pa vendar pridete“, lahko bi se s Šilerjem reklo. Da, koliko krvoprolitja bi se bilo prihranilo, koliko pustošenj bi ne bilo zgodilo se, ko bi bila Avstrija v zvezi in sporazumljenji z Rusijo to uže prej storila, na pr. lani osovré! Pa, mi prihajamo radi nekoliko bolj — kasno. Pa Slovanje v Avstriji, z malim zadovoljni, veseli smo, da prihaja sploh vsaj tako.

Če nemški vladni listi zdaj tako pišejo, kakor da bode Avstrija zasedla Bosno iz previdnosti pred Rusijo, torej nekako proti Rusiji, nij vse to govorjenje nič drugega nego da se nemškutarskemu filistru, ki je bil do zdaj vaje le slišati kako škodljiva bi bila vsaka aneksija Bosne, in ki je bil le podučevan o sovražnja vrednosti ruske politike, — da se temu filistru malo medu okolo ust namaže. Naj tedaj gredo naši s kakoršnim koli izgovorom v Bosno, da le gredo, stvarno je to vse jedno, ker tega ne moremo verjeti, da bi še zdaj z Rusijo vojsko začeti hoteli, ko je ona s Turčijo uže mir naredila in z veliko popustljivostjo celo Angleže pomirila, kakor današnji telegrami kažejo.

Slovano-sovražnost nemških katolikov.

Kako smo mi v tem prav imeli, ko smo pred kacimi petimi leti zaporedom in dosledno proti temu pisali, da bi naša stranka nehala biti in zvati se narodna ter da naj bi se

Listek.

Lov in spomlad.

(Spisal . . .)

Lov in spomlad! Gotovo sta si protislovna predmeta. Jesen, mrzel piš, to obudi lovca! Navadne slike, koledarji, še pratika na to kažejo, in zakaj? Zato, ker lovca si mislimo krutega človeka, kateremu je želja le do poboja. In vendar nij tako. Lovec je človek, ki ljubi prostost in naravo čez vse, človek, ki ima zdravo izbujeno fantazijo, kateremu so hrib in dolina, drevo in cvetlica ravno tako priljubljeni, kateremu je le tod zdravje in pravo življenje. Kdor teh občutkov nema, bode skoraj puško za peč postavil, ali pa hodil na lov za včasih kakor strelec na strelišče. Mej prostim ljudstvom je malo kje toliko poezije, kakor pri ljudeh tega stanu, ki se z lovom pečajo. Človeku, kateremu bi le suho misel zaupal, moraš se čuditi, ako se z njim pomenkovaš o gozdu, pri brlečem ognji ali pa v hladnej senci

lepih dreves. Pravil ti bode, da, kadar mu je najhuje bilo, jezen je bil na ves svet, v prepiru bil z družino, pa je šel v samotni kraj loga in brega, tam pa mu je kar nenadoma boljša misel srce ohladila in vrnil se je proti domu upokojen in umirjen.

Pravi lovec je vsak tudi poet. Prost pregovor se glasi: „Kdor ne zna lagati, nij pravi lovec“. In v resnici, kdor nema vzbujene fantazije, bode vedel malo povedati, in kaj so pesni drugega, kakor pripovedke lepih domišlij.

Kdor to preudarja in verjame, temu se bodeti brez sile tudi besedi: lov in spomlad kakor dobri sosedi dozdevali in verjel bode, da lovcu spomladi, ko se vse oživlja, in narava najlepša postaje, tudi tako čudno okolo srca godi, da bi šel in bi kar zmirom bil v šumi in na hribu in zrl v prelepi svet, a se ne menil za to, da pes in puška doma počivata.

Vem, da, kdor je sam lovec in bode te vrstice čital, bode uže v prvih nekoliko ugi-

bal in uganil, „kam pes tace moli“ in rekel: E bratec! pasteričica je prišla, kos uže žvižga črešnja razcveta, ti pa pojdeš nad divjega petelina. — I dakako brate, ako Bog da in sreča junaška ne bom ga zamudil. Od fantovskih let, od kar me je stari Janez prvokrat na veliki Bukovec soboj vzel in do zdaj, ako je bilo na svetu mogoče, šel sem ga vsako leto zaslišavat, zalezovat in marsikateri je ravno pred menoj zadnjikrat zapel. Koliko bi vedel povedati od takrat pa do zdaj! Kako smo hodili, kako ležali, kako kuhali, kako pekli, vse pod milim nebom, na visočinah v zelenem gozdu. Kako sem jaz mlad nevednež namesto petelina kokoš ubil, z veseljem jo k ognji prinesel in pokazal, a stari Janez mi jo je pa iz roke potegnul in za klado zagnal rekoč: „Jejzaaz! če gospod grof zvedó to, bomo vsi zaprti!“

Pa naj povem, kako se mi je predlansko leto godilo.

Šel sem proti koncu aprila meseca neko soboto popoldne z logarjem na veliki Sko-

St. Hinko Dolence

zila in stopila z nemško pravno stranko, to kažejo „konservativni“ časniki in moške zdaj, ko se je začelo slovansko vprašanje reševati in je upati, da se tudi v naši notranji politiki reči na bolje obrnejo. Uže onidan, govoreč o Bismarkovem govoru, smo naveli, kako Slovanom sovražno in germanistično šovinistično je govoril proti Rusom Windthorst, vodja pruskih katolikov.

Denes pa imamo tak avstrijski glas pred soboj. Sicer ne govori v celem tako cinično, vendar jedro je isto, kar pravi dunajski „Vaterland“ v svojem članku od 2. marca, kakor je Windthorst dejal, zagovarjaje in zamenjuje naš avstrijski z nemškimi interesi. Ta, v necih naših, sicer pošteno narodnih krogih toliko spoštovani in podpirani „Vaterland“, ravno tako psuje in neumno kvasi o slovanski Rusiji na prvem mestu svojega lista in ima z debelimi črkami natisneno, kakor kateri judovski list. Ko namreč vpraša, zakaj so uže jedno celo stoletje vsi večji državniki imeli orientalsko vprašanje za najvažnejše, odgovarja „Vaterland“ tudi banalno nemško, kakor bi „N. fr. Pr.“ odgovorila: „Deshalb, weil es von ihrer Entscheidung abhängt, ob die Zukunft Europa's der abendländischen Bildung oder der russischen Barbarei angehören wird. Diese Worte des Abgeordneten Windthorst sind nach unserer Ansicht die einzige staatsmännische Bemerkung, welche in der Debatte vom 19. Februar im Kreise der deutschen „Intelligenz“ sich vernehmen liess.“

Našim bralcem bode gotovo še v spominu ostalo, da je „der einzig staatsmännische“ Windthorst govoril o panslavizmu in take bedarije.

Zapomnijo naj si njegovo hvalo v tem avstrijskem konservativnem listu, ki še niso do izpoznanja prišli, da se imamo Slovanje glede svoje bodočnosti le na svojo moč in svojo vzajemnost zanesti, zato le obe ti krepimo.

Tudi avstrijski konservativni Nemci so v duši taki kot severo-nemški, kar se tiče slovanskega vprašanja. Tudi oni ne poznajo našega slovanskega stališča pravičnosti vsem narodom, temuč prijazni so nam kadar nas potrebujejo. Bodimo taki tudi mi Slovani le tačas, kadar jih potrebujemo, ali nič več jim ne zaupajmo.

Vhod Rusov v Ruščuk.

Angleški list „Times“ ima v dopisu iz Ruščuka od 20. febr. ruski vhod v to tvr-

njavo blizu takole popisan: „Denes popoldne vršilo se je veliko vmarširanje Rusov pod vodstvom generala Totlebena ter se štabom 200 oficirjev. Ruski vojaški oddelek je bil sestavljen od brigade pešcev z artilerijo in treh sotnij kozakov. Zunaj kamenitih vrat je bilo razpostavljenih za častno stražo ob cesti mnogo kompanij turških pešcev. Tudi bolgarska deputacija, katerej na čelu so bili najvišji duhovni dostojenstveniki, je prišla Rusom nasproti in izročila svojo adresno. General Totleben je potem raz konja govoril nekoliko besedij Bolgarom, ki so razoglavili v dežji stali okolo njega ter bili videti prav potrti in žalostni. On jim je rekel, da je zbog njih bilo prav mnogo ruske krvi prelite in da je sedaj prišla vrsta na nje, da se pokažejo vredne toliko velicij žrtev. Nadalje jim je naznanil, da bodo zmagovalci poštovali privatne pravice ter da bode vsakemu dovoljeno, v miru živeti in se v svojej družini veseliti. Salem-paša je izpremljan od jedinega konjika prijahal iz mesta in pozdravil generala, in potem sta jo oba krenila proti mestnemu ozidju. Za njima so marširale ruske čete s svojimi godbami. Turška straža je prezentirala puško in general Totleben je odposlal pobočnika, ki je zaukazal vsej dolgej vrsti ruskih vojakov odvrniti pozdrav. Turško prebivalstvo je temnih pogledov motrilo ruski vhod po umazanih, ozkih ulicah z zapuščenimi hišami, a tu pa tam je bilo videti v stranskih ulicah dokaj radovednih turških žensk z zakritimi obrazi. Včasi je zaklicala kaka množica ob cesti svoj pozdrav Rusom, a sicer je vladala največja tišina. Pri bolgarskej cerkvi se je ustavil ruski načelnik s svojo vojsko in vpričo množega ljudstva so zmagovalcem prinesli duhovniki soli in kruha. Potem so Ruse odveli v nova stanovišča v mestu.“

Mrtvaški list Turčije.

O Turčiji prinaša „Nat. Ztg.“ na prvem mestu članek, kateri pové, da je otomanska vlast na balkanskem poluotoku mej evropskimi vlastmi umrla ter pravi: „Carigradski mir, ako ga sklenejo, pomenja za nas in za mir vse Evrope isto toliko, kakor da ga ne sklenejo. Kdor stvari gleda s črnim okom — in malo je taci, ki bi se jim najbližja bodočnost videla posebno lepa — mora mu ta pričakovani mir biti javno potrdilo za mnoge še hujše dogodljaje. Samosvoje Turčije nij

več, a o nje dedščini grozi poroditi se razpor. Angleška in Avstrija še vedno ne morete z mislijo sprizniti se, da je Turčija kot evropska velevlast umrla. Ako se te dve državi nečete z vspehi vojske rusko-turške zadovoljiti, potem imamo se ve da zopet vojsko. Samo z orožjem v roci mogó prijatelji Turčije odpreti zopet nje grob, vzeti jo iz njega in mrtveca v Carigradu posaditi v novič na prestol. Ako poskusijo to, potem morajo očito izreči svojo politično namero, da hte namreč mrtvo Turčijo z dratem oviti in jo kretati, kakor bi se jim ljubilo. Takovo vladarstvo bi se pokoravati imelo londonskemu in dunajskemu kabinetu. — kakor bi sicer gospodarila ondi Rusija. V tacem slučaju, ki ga imamo najbrže najgotovejše pričakovati, bode vlada turška samo še nekova púnica iz cunj, katera se bode na vitez gibala ob Bosporu, a se bodo ž njo mogle druge velevlasti igrati. Toda baš takova igra je najnevarnejša, kajti iz igranja pride na posled do vojevanja.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 5. marca.

Kedaj se snidejo *delegacije*, nij še za gotovo znano. To pa je gotovo, da bode Andrassy terjal 60 milijonov kredita. Najbrž bode večino dobil za sebe.

Cesarjevič Rudolf je 3. t. m. v Berlin prišel in tam od cesarske rodovine sijajno sprejet bil.

V *ogerskem* državnem zboru se je Simeony pritožil, da se v zadnjem časi premalo ozira na splošni red v zbornici ter je navel slučaj, kjer je več od dvajset poslancev pismeno prosilo za preloženje glasovanja — a kadar so jih potem brali, jih je mnogo manjkalo. Kdor nij navzočen, ne more ničesa zahtevati (klici: oni so bili navzočni!) Nadalje je protestiral, da predsedništvo postopa na isti način, kakor je navadno pri kazenskih sodiščih, (protivni klici iz centra) ter prosil zbornico, da ukrene potrebno za ohranitev pravega reda. Na to odvrne predsednik: Gospod poslanec bi imel prav, ako bi bila stvar v resnici taka, kakor nam jo je poročal, — a temu nij tako. Dogoditi se more, da, kadar jaz predložim spis, nij več kacegá onih gospodov v zbornici, kateri so bili zahtevali in prosili preloženja stvari. A red zbornice razlikuje mej slučajem, kadar se imajo glasovi šteti ali kadar se ima glasovanje na drug dan preložiti. V tem zadnjem slučaju nij

dovnik. Srečen sem bil in ponedeljek zjutraj sem dva lepa petelina domov prinesel. Se ve, da znanci in prijatelji, lovci, so bili še tisti dan okolo mene. Dva petelina, to je lepa reč. Gospodje uradniki tukajšnje graščine so se popraskavali, da ravno letos morajo peteline za goste hraniti, katere je knez povabil, jaz pa sem prijatelju pristavu rekel: „Pusti peteline v Dedinej gori, ti so domači, midva sva dečka pa greva prav za Snežnik, kjer jih nij še nobeden lovec streljal.“ Dobro! Še dva graščinska uradnika sta se nama pridružila, in brzo je bilo skleneno, da namesto v Postojno gremo za binkoštno praznike na Klansko polico nad peteline.

Binkoštno soboto ob ene uri po polu dne odrinili smo od grada. Konj tovoráš pa gonjač pred nami. Sej veš, prijatelj, kako je človeku pri srcu, kadar si more reči: Za tri dni si odložil vsakdanje skrbi in težave, zdaj si gospodar dneva in noči. Jasno nebo nad nami, okolo nas slast ravno razsutega zelenja.

Čut se je tajal, malo je manjkalo, pa bi bili poskakovali kakor izpuščeni šolarčki.

Vsakemu človeku hrani spomin ure vzvišeno občutenih trenutkov; pred mano zablješčijo najlepše slike, kadar zagledam in stopim mej prvo bukovo zelenje. Rojstvena vasica, okolo tebe razsuto bukovo zelenje, kar vidva hranita in vesta, to je bilo in bode zame najlepše!

Ginila je pot, in nijsmo vedeli, kedaj smo bili uže v tihem debelem gozdu pod Belim vrhom. Od tod naprej proti Klanskej polici pelje pot zmirom v reber po meji mej gozdoma Šneperške in Čubranske graščine, in človek se ga naveliča, posebno ako more deloma po snegu gaziti. Volivši bližnjico, smo nekoliko tudi pot zgrešili in tavalimo celo do pod Jarmovca. Tukaj ti je pravo središče lepega debelega gozda. Kamor se ozreš samo gozd. Proti Hrvatskej mogočni Jarmovec, dolgo-robot z vedno višjimi vrhovi, proti Kranjskej silno lepo obraščeni Beli vrh in ostri Vav-

kovec, proti jugu in zapadu zapirajo pogled vrhovi, ki v Snežnik silijo. S pota je težko mogoče, velikanske klade nekdanjih mogočnjakov tu nasprotavajo, kakor bi hotele še stoječe potomce človeku in sekiri braniti. V tej, od vseh strani zaprtej, pa vendar prostornej dolini se malokedaj sapa čuti, od roba do roba se razlega najmanji glas. Bistri studentec, ki nikdar ne usahne, skoraj jedini v celem krogu snežniških gozdov, privabljuje mnogo živalij v ta kraj in malokedaj bodeš prešel dolino, da ne bi medveda in volka sledil. Ker smo hoteli pred nočjo na Polico doiditi, nijsmo šli do Jarmove vode, ampak počivali smo še le, dospévši do Paravičeve mize. To mesto je navadni počivalnik za ljudi, ki čez gozd in Klansko polico na Primorsko zahajajo, in dobilo je svoje ime po pokojnem, po vsem Kranjskem slovečem posestniku Čubranske graščine, originalnem Paraviču, ki je tukaj na popotovanji čez gozd svojim spremeljvalcem na razkritej stolu postregel z jedmi,

treba, da bi bili podpisanci navzočni. Ko se minister Péchy o tem svoje mnenje pové in mu vsi pritrdijo, je bila nesporazumka izravnanana in okončana.

Vnanje države.

Srbka „Zastava“ ima iz Beograda dopis, ki vse dementira, kar se je nemško pisalo o protivnosti Srbov do Rusije. Srbski narod je hvaležen carju osvoboditelju in se bode na njegovo željo postavil proti komur hoče, nikoli pa ne na stran sovražnikov Rusije. — Torej „Pol. Corr.“ je lagala, ko je pripovedovala, da je Ristič uže začel misliti, kako bi se od Rusov odtrgal.

Iz **Španije** se poroča, da so vstaši na otoku Kubi orožje položili, po dolgoletnem upor premagani.

Iz **Rima** se poroča, da je bil kardinal Simeoni uže namenjen imenovan biti za papeževega generalnega tajnika; ali vsled ugovorov katoliških vlad je papež izbral Franchija za ta posel.

Kadar se zbornica italijanska zopet snide, posvetovala se bode o volilnej reformi in zmanjšani davka na miline in sol.

V **Indiji** Angleži na svojih zdanjih ekspedicijah proti plemenu Džovakijev nemajo srečnega vspeha. Indijski angleški časniki se uže bojé Rusov, češ, zdaj so razbili Turčijo, kmalu bodo še angleško Indijo.

Dopisi.

Sé posavskega polja na pustni vtorek. [Izv. dop.] Tam začetkom predpustom enkrat se je videlo v „Slovenskem Narodu“ napisano: „ministerstvo Auerspergovo.“ Da bi te hembraj, sem si mislil, pa se vsaj nij ministerstvo preselilo na drugi svet. Bog mu daj dobro, če se je res. Marsikaj smo se mu imeli zahvaliti in se mu še imamo. Spomnilo se je včasih tudi nas Slovencev. Kako je bilo delavno, kako je skrbelo za nas! Če smo bili v nadlogah, nas je to lažilo s presrečnimi besedami: bode uže bolje. Na, sedaj pride pa kar naenkrat novica, da se je podalo k svojim tolikim in tolikim prednikom.

Vidite, g. urednik, take in enake misli so me takra tobhajale, ko sem prečital partelist, katerega ste mu spisali. Gotovo pa ne veste, kako sem bil radoveden, slišati kaj o njegovem pogrebu. Vsak dan sem komaj pričakoval, kako bo ta ali oni časnik popisoval ginljive prizore pri tej svečanosti in instalaciji naslednika. Ali zastonj, zopet je oživelo. Kmalu sem se potolažil. Prišlo mi je na misel, kar je pravil ranjki Jesiharjev Tone, da

ki v gozdu niso navadne. Na starej hoji se še vidijo znamenja zaraščenih števil in črk, ki so leto in dan zabilježevale.

Vem, da večina bralcev je vsaj slišala o pokojnem Paraviču, ako nij poznala visocega, lepega moža, ki se je tudi po našej belej Ljubljani sé štirimi konji prepeljal, originalen zmešnjavec bil ves svoj živ dan in se 70 let star še le sé 16 let staro devojko poročil. Vsa notranjska Kranjska in sosednji deli Hrvatske in Primorja so polni pripovedek o tem v resnici čudnem možu. Imel sem dosti prilike se o Paraviču razgovarjati, posebno ko sem lovil po Čabranskih šumah, kajti vsak logar in lovec tega kraja počne in neha le s Paravičem. Ta čudni mož je imel posebno veselje s prostim ljudstvom baviti se. Cele tedne je bil sé svojimi logarji in znanci v gozdi. Po dnevi so lovili, na večer in tudi cele noči pa živeli kakor Bog zapoveda. Nij bilo razlike mej graščakom in logarjem, ni znancem seljakom. Največji šaljivec najboljši

tisti še dolgo živi, komur prerano zvoni. Teško, če ne bo res taka. Če je bil listi križec, kojega ste vi naredili, mrtvaški, potem zna ministerstvo Auerspergovo, če prav pod drugim imenom, živeti še veliko let. Vidite li, kakšno uslugo ste vi skazali ministerstvu.

Presneto ne bodi, kaj pa, ko bi tisti križec tu toliko menil, kakor drugod lastnoročni podpis. A pa kaj tacega vendar ne more biti, da bi ne znali ministri pisati svojih imen, ali pa, da bi bili tako „komod“, da bi se jim ne ljubilo. Vidite, kam sem zabredel v svojej domišljiji in zakaj? . . .

Na svetu je vse mogoče. Če sem jaz lahko tako daleč zabredel, zakaj bi tudi v dejanji ne moglo tako biti, in to tem bolj, ker ste vi dejali, da je ministerstvo zato izdihnilo, ker mu je šlo pri računu za kavo in smrdljivo petrolejsko olje nekaj navskriž. Tam pri nas prodaje nekdo olje. Povedal bi vam tudi njegovo ime, pa vsaj vem, da ga ne poznate, torej je pač vse jedno, če ga zamolčim. Rekel sem da olje prodaje in mu vendar ne pride nič navskriž, akopram ne zna družega pisati nego križe na vrata. Pa saj križec tudi dosti velja, zatorej bi res ne bilo čisto nemogoče, da se ministerstvo ne podpisuje ampak le podkrižuje.

Letos v januarji so se nosili po Kranjskem neki popirji okoli zaradi zmanjšanja patentov. Kako je bil tega vesel tudi naš poprej omenjeni oljni trgovec! Ko mu prinese birič tako polo, se kar hlaltoma — podkriža. In tudi birič je bil tega vesel, in sicer veliko bolj vesel nego vseh drugih podpisov.

Da, križec, to je res precej. Spominjam se še dobro iz otročje dobe, kako je moj oče vsakokrat resno za pero poprijel, ko se je imel podkrižati. Resen je bil tačas, ali, da naravnost povem, bil je tudi nekako nevoljen. Zdelo se mu je, da bi se še vse drugače lahko postavil, ko bi znal tudi zapisati svoje ime.

„Ti, Janez“ — mi reče ob nekej priliki oče, ko sem za pečjo sedel in kito za slamnike pletel, — „ti pojdeš v šolo, da se boš znal potem vsaj podpisati in kakšno „šrifto“ prebrati.“

„Ovbe, le daj ga je,“ — pravi sosed, kateri je uže davnaj vojake odslužil in tam več poskusil, nego vsi generali — „ti ne veš kako pri vojacih prav pride, če človek le številke pozna. Ko smo mi kam prišli, so nam dali samo listke, na katerih so bile napisane hišne

prijatelj, dokler nij moža nenadoma nesrečna navada obšla — ljudi pretepavati.

Vsaka reč je bila dobra, ki je bila pri roki, pa hajd po tem ali onem, ki je najmanj vedel zakaj? Treba je bilo hitro pobegniti, čez malo trenutkov je bil Paravič pomirjen, in vselej se je kesal, da ga je bil jad zapeljal; dobrikal se je nesrečnežu, tepenemu logarju navadno s tolarji odškodnine. Popokali bi bili včasih od smeha, ko mi je stari Turk o majerjih pripovedoval, kako je bilo navadno društvo okolo ognja ali stola vselej na preži pred Paravičem, kedaj bo treba poskočiti. Poznalo se je možu na obrazu, da ga jeza popada, le vedelo se dostikrat nij, komu velja, in torej je bil vsak pripravljen na beg.

Kaj več o tem možu, ki je bil pošten narodnjak, pri drugej priliki, nekoliko sem omenil, ker je uže navada, da pri Paravičevj mizi je o njem razgovor.

(Dalje prih.)

številke. Lahko si misliš, kako teško je dobil stanovanje tisti, ki številke nij poznal.“

To je bilo gotovo praktično modrovanje. Ali moj oče me nij dal zategadelj v šolo, da bi se bil samo številke navadil. Jemnasta, to bi bile drage številke. Moj oče se jih je naučil zastonj, ker on nij nič v šolo hodil in jih vendar pozna, in ne samo arabskih do tisoč, ampak i nekaj rimskih. To mi je pokazal uže tačas, ko sva se v Ljubljano v šolo peljala. Ker sva imela nekaj moke in nekaj jabolk soboj, je bilo treba dati na „šrang“ 7 soldov iblajtarjem (tačas nijso bili še pojudeñi) v zameno za listek, na katerem je bila tiskana kljuka zraven dveh črt, kar je pa vedel oče precej prav raztolmačiti.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Peterburg 5. marca. Oficijalno. Sultana turški je čestital ruskemu carju na dan praznovanja carjevega nastopanja na vlado (2. marca). Car se je zahvalil sultanu in je rekel, da on vidi v podpisani miru dobro znamenje stalnega in trajnega dobrega prijateljstva mej Rusijo in Turčijo.

Carigrad 4. marca. Okupacija Bolgarije po Rusih je baje samo na šest mesecev znižana. Mir se bode ratificiral v 14 dneh v Peterburgu.

London 5. marca. V dolenjej zbornici je vojni minister Hardy rekel, da angleški vojni proračun je le budget za mirni čas. Če je budget večji, ne pomenja to, da bi se vojaki pomnožili, temuč le stroški za vojni materijal so večji. (Torej Angleška uže sabljo popolnem v nožnico vtika. Ur.)

Domače stvari.

— (Kranjski deželni načelnik.) „Slovenski Narod“ je uže včeraj od dunajskega dopisnika vedel poročati, da je g. Kalina imenovan za c. kr. kranjskega načelnika. Denes to vest tudi uradna „Wiener Zeitung“ potrjuje, kakor kaže dunajski telegram.

— (G. dr. Kaltenegger), deželni glavar kranjski je bil te dni na Dunaj poklican.

— (Mlad samomarec.) Sin zagrebškega lesnega trgovca Gašparija, učenec sedme realke se je na potu v Ljubljano na Zidanem mestu ustrelil in teško ranil.

— (Deželna vlada) naznanja, da je šarlahova in kôzna epidemija v nekih občinah postonjskega okraja, kjer je bila od novembra 1877, zdaj ugasnila popolnem.

— (Vojaško novačenje na Kranjskem) bode letos trpelo od 8. aprila do 28. maja. Za letos ste v ta namen sestavljeni bili dve komisiji, katerih prva bode imela opraviti na Gorenjskem in Notranjskem, a druga na Dolenjskem. Prva bode nabirala novice vojaške: v Ljubljani od 8.—13. apr., v Radovljici od 15.—17. aprila, v Kranji od 23.—29. apr., v Vipavi od 13.—14. maja, v Postojni od 16.—18. maja, v Ilirскеj Bistrici od 20.—21. maja in v Logatci od 23.—28. maja. — Druga komisija bode novačila: v Ljubljani od 8.—9. aprila, v Kamniku od 11.—17. aprila, v Litiji od 23.—27. aprila, v Krškem od 29. aprila do 4. maja, v Rudolfovem od 6.—11. maja, v Črnomlji od 13.—16. maja, v Kočevji od 18.—24. maja. — Prva se vrne v Ljubljano dne 28. maja, a druga dne 25. maja.

— (Duhovenske premembe) v ljubljanskej škofiji: g. Alojzij Pibernik, fajmošter v Loškem potoku, gre v pokoj. Razpisane stari: Loški potok 15. in Šmarije 18. t. m.

— (Huda krojačica.) Prvega marca je stala pred tržaškim deželnim sodiščem iz Planine na Notranjskem rojena 25 letna neomogućena krojačica, Neža Roh, obtožena zločina javnega nasilstva in prestopka razžaljenja. Obtoženka je namreč dne 7. februarja zaradi slabega ponašanja prijel v via Torrente v Trstu nekov policaj, a ona ga je obrcala, mu vrgla na glavo kositrovo posodo za mleko ter ga naposled celo klofotala — kar je bilo zares preamaconsko. Ob tej priliki je krojačica Roh tudi mnogo zabavljic in nepristojnih besedij izrekla. Sodišče jo je obsodilo na štiri mesece težke, vsak mesec z jednim postom poostrene uječe.

Národno-gospodarske stvari.

Iz Rihemberka. — (Gotov pripomoček zoper golazni.) Premnogi naši kmetovalci imajo preveč zanemarjene hleve — čiščenje ali zračenje jim je deveta briga — tudi malo jim je mar, če je živina v takem hlevu, kamor dohaja vsaka zunanja sprememba. V taci prostorih je uže naravno, da je živina podvržena raznoterim boleznim. Moj namen nij denes, razpravljati o umetnih hlevih in tudi o umni živinoreji ne, ampak naj mi bode dovoljeno navesti lep izgled, kateri se je vršil na bližnjem Krasu, in ki more služiti marsikakemu kmetovalcu v poduk.

Imel je kmetič v svojem hlevu potrpežljivo živinče, koje, Bog si vedi od kedaj, nosi na svojih plečih črn križ — ubogo paro napadejo brezsrčne golazni, katere se v kratkem tako pomnože, da je bila njih vsota enaka dlakam. Še le zdaj misli gospodar, kako bi sivca rešil iz silnih muk, — se ve da, smilil se mu je revež, ker vedel je, da revna žival si nij tega zaslužila. Po premnogem tuhtanju ali po nasvetu kacega mazača odloči se, kurirati bolnika z univerzalnim zdravilom — s „petroljumom“. Takoj zaukaže reveža gnati na prostor, kjer se ima pričeti mazanje. Pri težavnem delu ozebe mazač, — ta si pa zna kmalu pomagati, — zakuri si v bližini ogenj, ter od časa do časa ogreva otrple ude. Po zimi ima še navadno živina dolgo dlako — radi tega nij moglo zdravilo hitro hasniti. Da bi prišel hitreje temu v okom, — razčeše sivca (gotovo prvič v svojem življenju) pri tem si pa tudi od časa do časa ogreva svoje prste. Tako gre delo nekaj časa naprej, „šta“ zavpije zdravnik, ali uboga para ne sliši opominjanja — le vedno nemirneja postaja, kmalu pa zapazi mazač, da živinče trpi silnih muk, ker bilo je vse v plamenu. Slednjič posreči se sivcu uiti, ter gorečemu divjati po vasi. Zadnje zdravilo je bilo gotovo najbolješe, in to je — puška, katera je vrgla na gorečo žival smrtno kroglo.

Dragi bralec, skrbi in rabi petrolej previdno — ker zna se ti enaka prigoditi. Naj še opomnim, da ljudstvo se premalo poslužuje zdravniških lekov — ampak poslužuje se raje nasvetov neskušanih ljudij.

Poslano.

Prečestiti gospod urednik!

Ker ste sprejeli v svoj cenjeni list dno 28. febr. t. l. „Poslano iz Medvod“, menim, da je opravičena moja prošnja, da blagovolite v jednej prihodnjih številki priobčiti to-le:

„Naj bi res bilo, kar gosp. Nikolaj Jamnik v „Slovenskem Narodu“ dne 28. februarja o mojem vplivu v Medvodski srenji piše; res bi si smel v odlično čast šteti, da so si tri fare, t. j. Sora, Preska in sv. Katarina, potem pa tudi deloma Smelednik in Reteče leta 1876 po mojej trmi in volji izvolile novo občinsko predstojništvo v Medvodah, sestavljeno iz 30 odbornikov in 16 namestnikov; — in le to je milovat, da so nekdanjega, predobrega, povrh še brezplačnega župana g. Janeza Jamnika, njegovega sina g. Nikolaja Jamnika in vso njegovo svojat tako nevhvaležno popolnem prezrli.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

V kakej doslednosti nekdanji „brezplačni“ župan g. Tostnik od sedanjega predstojništva Medvodskega plačo terja za svoje delovanje, in je li voljan povrniti jej 994 gld., ali pa kdo javni mir in pokoj v srenji kali, mi je pa čisto neznan; kajti odpovedal sem se bil uže v odborovej seji dne 16. avgusta 1876 za vselej časti in opravičilo srenjskega odbornika, sklicavši se na dobroto §. 20. srenjske postave, dane dne 17. februarja 1866, in moj postavno voljeni namestnik, po domače gosp. Mihelač, je zasedel istega dne moj sedež.

Na Sori, 4. marca 1878.

Z odličnim spoštovanjem

Venceslav Peharec,
farman na Sori.“

Zahvala.

Za 100 goldinarjev, ki jih je slavna ljubljanska hranilnica darovala drušvu „Narodna šola“ v podporo ljudskim šolam in ubogej šolskeji miadini, izreka najtoplejšo zahvalo v imenu odbora „Narodne šole“

načelnik:

Fr. Stegnar.

V Ljubljani dne 1. marcija 1878.

Listnica opravičstva: Gosp. Iv. K. v K. Poslana naročnina je za mesec svečan — ne za suhec. — Gosp. D. Z. v C. Od meseca vinotoka do sedaj prejeli za „Narod“ 5 gld. — Gosp. M. R. pri sv. M. Za 8 gld., drugače ne. — Gosp. J. K. v H. Plačano imate sedaj do konca svečana. —

Štev. 2628.

(71—1)

Razglas.

Mestni magistrat ljubljanski naznanja, da dogotovljen izmenik volitev l. skupine glavnega odbora za obdelovanje močvirja, katera skupina posestnike močvirja in katastralnih občin Trnovo, karlovske predmestje in Gradišče v Ljubljani, dalje Štepanjo vas, v okolici ljubljanskej, obsega, od 2. do 30. marca 1878 v magistratnem ekspeditu leži, kjer ga v navadnih uradnih urah slehrni lahko pregleda in kjer se tudi od 22. do 30. marca t. l. pismene ali usne pritožbe zoper njegovo istinitost sprejemajo.

Mestni magistrat v Ljubljani,

26. februarja 1878.

Razglas.

Sè sodnijskim dovoljenjem se bode zapuščina dne 16. februarja 1878 v Šmariji umrlega dekana gospoda Matije Broliha, katera obstoji iz: razne živine, osobito krav za pleme, najbolje vrste, volov, telicev, konj, žrebet, potem kočij, vozov, zalog sena in slame, pristavskega orodja, pohištva, dragotin, obleke, perila, mnogo medu in drugih stvari v ponedeljek dne 11. marca t. l. in sledečih dnij od 9. do 12. ure dopoldne ter od 3. do 6. ure popoldne v farovžu v Šmariji na prostovoljne javnej dražbi za gotov denar prodajala onemu, ki bode največ obljudil.

V Ljubljani, dne 1. marca 1878.

C. kr. notar za sodnijskega komisarja:

(70—2)

Dr. Jarnej Suppanz.

vsem bolnim moc in zdravje brez leka
in brez stroškov po izvrstni

Revalesciere du Barry

v Londonu.

30 let uže je mlj boleznai, ki bi je ne bila odpravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske stroškov; zdravi vse bolezni v toledcu, na živcih, dalje prane, i na jetrah; fleza i naduho, bolečine v ledvicah, jenk, kašolj, neproaviljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlate sliz, vodenico, mrzlico, vitoglavje, silenje krvi v glavo, sušenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, atoznost, diabet, urganje, slušanje, bledico in prealajenje; posebno se priporoca za dojenice in je boljše ogo dojnično mleko. — izkaz iz mej 80.000 spricev za zdravilnih, brez vsake medicinske, mej njimi spricevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravga profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru, saravninega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelandia, sr. Campbella, prof. Dr. Déde, Dr. Uré, grofinje Castie-

stuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki iskas iz 80.000 spricevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.

Prešlo je uže sedem mesecev, odsar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled pranih i čutnicnih bolečinah, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zaprečilo je dolgo časa moje študije. Cui sem od Vaše čudapolne Revalesciere pričel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vaše tečne in okusne Revalesciere poponem zdrav, tako, da brez najmanjega tresenja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav ceró in okusno hrano, kot rajboljši pripomeček, ter ostanem Vaš udani

Gabriel Teschner,

slušatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Brehan.

Neapel, 17. aprila 1862.

Gospod! Valed neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hušjanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celum životu, slabo prebavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženji čutnic, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vaše Revalesciere in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalesciere zasluži največje hvale, pridobila mi je zopet zdravje i me stavila v stanje, da morem mojo društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvaležnosti in poponega spoštovanja.

Markize de Brehan.

St. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hušjanji.

St. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanji dušnika, omotici in iščanji v prsih.

Revalesciere je 4 krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na eni, ko pri zdravilih.

V plehastih pušicah po pol funta i gold. 50 kr., i funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

— Revalesciere-Biscourzen v pušicah in Revalesciere-Chocolatée v prahu 12 tas i gid. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Edm. asaji, Wall-šinschmanns št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerjarskih trgovcih; tudi razpošilja du-

čajna lista na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povzetjih. V Ljubljani Ed. M. hr. J. Svoboda, lekar pri „zlatem oru“, v Reki pri lekarju J. Prodanu, v Celovcu pri lekarju Birnoacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca i J. Hirschu, v Zadru pri Andreoviču. (172)

Najfinejše

olje iz sala pomuheljevih (dorševih) jeter

izvrstno zdravi kašolj, sušico, rakitis, bramorje ter najboljše čisti kri.

Vsako steklenico z navodom po 60 kr. prodaje

Gabriel Piccoli,

lekarnicar, na dunajskeji cesti v Ljubljani.

Vnanje naročbe izvršujó se takoj s poštnim povzetjem. (72—1)

Adolf Eberl

na Marijnem trgu poleg frančiškanskega mosta v Ljubljani,

prodaje najboljše in najcenejše

oljnate barve in firneže

svoje fabrikacije.

Naročbe na ven se izvršujó s povzetjem. (67—3)

V „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani je izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjov, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Potem

Trije javni govori.

Govorili prof. Fr. Šuklje, Iv. Tavčar in prof. Fr. Wiesthaler v Ljubljanski čitalnici. 8° 9 pol. Cena 30 kr.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.